

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X**, nar. X
státní příslušnost X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2025, č. j. CPR-23048-3/ČJ-2025-930310-V233

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2025, č. j. CPR-23048-3/ČJ-2025-930310-V233 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „cizinecká policie“) ze dne 18. 6. 2025, č. j. KRPA-194601-17/ČJ-2025-000022-SV, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu dvou let a současně mu byla stanovena doba k vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítal, že disponoval maďarským povolením k pobytu, které bylo platné do 31. 5. 2023, a že se žalovaný s touto skutečností nikterak nevypořádal. Dále namítal, že správním orgánům se nepodařilo dostatečně zjistit, zda mohl žalobce vědět o tom, že mu bylo povolení k pobytu ke dni 26. 1. 2022 zrušeno. Samotná informace o tom, že povolení k pobytu v Maďarsku je již neplatné nepostačuje k tomu, aby bylo žalobci kladeno k tíži, že jeho nelegální pobyt stanovuje správní orgán od 27. 1. 2022, bez toho, aniž by měl správní spis o zrušení povolení v Maďarsku či by měl podrobnější zprávu ze strany Maďarska o celkové pobytové historii žalobce. Správní orgány vycházely toliko z kusých informací, ze kterých však není možné dostatečně posoudit nepřiměřenost vydaného rozhodnutí, čímž došlo k porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) neboť byl nedostatečně zjištěn skutkový stav.
3. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s dopady napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, které považoval za nepřiměřené. V této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015 č. j. 3 Azs 240/2014-37, a ze dne 28. 2. 2014 č.j. 5 As 102/2013-34. Žalovaný způsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když rezignoval na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti jeho dopadů. Žalobce nepáchal na území ČR žádnou trestnou činnost, pouze zde pobýval nelegálně. Vyhoštění v délce 2 let je nepřiměřené a odporuje správní praxi v obdobných věcech, kdy se standardně uděluje správní vyhoštění na 1 rok.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobcovo protiprávní jednání bylo řádně zjištěno, doloženo spisovým materiálem a rozhodnutí bylo řádně odůvodněno. Žalovaný k aktuálně uplatněným námitkám odkázal na odůvodnění prvostupňového i žalobou napadeného rozhodnutí. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

5. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
6. Dne 17. 6. 2025 provedla policejní hlídka pobytovou kontrolu na adrese X, kde se nacházel žalobce. Kontrolou žalobcova cestovního dokladu bylo zjištěno, že má na straně 10 cestovního dokladu vylepený maďarský vízový štítek č. X s platností od 4. 12. 2020 do 3. 12. 2021. Dále žalobce předložil dvě povolení k pobytu č. X s platností do 24. 11. 2022 a č. X s platností do 31. 5. 2023. Jiná víza či povolení k pobytu žalobce neměl. Na základě zjištěných skutečností vzniklo podezření, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně, a proto jej zajistila podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

7. Téhož dne odeslal správní orgán I. stupně prostřednictvím Ředitelství služby cizinecké policie žádost o lustraci, zda žalobce v maďarsku disponuje nějakým povolením k pobytu. Odpověď obdržel žalovaný obratem, přičemž maďarská strana sdělila, že povolení k pobytu č. X vydané za účelem zaměstnání platné do 31. 5. 2023 bylo žalobci zrušeno dne 26. 1. 2022, jelikož žalobcovo zaměstnání u maďarského zaměstnavatele skončilo. V současné době nemá žalobce v Maďarsku platné povolení k pobytu.
8. Dne 18. 6. 2025 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce uvedl, že naposledy do schengenského prostoru přicestoval dne 22. 1. 2021 letecky před Maďarsko na maďarské povolení k pobytu platné do ledna 2022. Do ČR žalobce přicestoval v březnu roku 2023 za účelem zaměstnání a pobýval zde na základě maďarského povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty s platností do dne 31. 5. 2023. Od března 2023 je žalobce v ČR nepřetržitě. O skutečnosti, že mu byl dne 26. 1. 2022 ukončen dlouhodobý pobyt žalobce nevěděl. Žádné kroky k legalizaci dalšího pobytu na území ČR žalobce neučinil. Žalobce uvedl, že je zdravý, svobodný, bezdětný, v ČR nemá registrovanou adresu, v ČR nic nevlastní. V domovském státě rovněž nic nevlastní, ale jeho rodiče, se kterými je žalobce v kontaktu, tam mají dům a žalobce může bydlet u nich. Žalobce nemá v ČR žádné vazby, pracuje zde jako brigádník v restauraci, nemá zde žádné závazky ani pohledávky. Peníze má, do X vycestuje dobrovolně, nic mu tam nehrozí, je to pro něj bezpečná země. Neexistuje žádná překážka, která by žalobci bránila ve vycestování.
9. Součástí spisového materiálu je závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 18. 6. 2025, ev. č. ZS58709, podle kterého je vycestování žalobce do X možné.
10. Dne 18. 6. 2025 vydala cizinecká policie prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobci uložila správní vyhoštění a stanovila dobu zákazu vstupu na území členských států v délce 2 let. V odůvodnění uvedla, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť v ČR pobýval bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a to od 27. 1. 2022 do 17. 6. 2025.
11. Žalobcovo odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady, a že se žalobce dopustil popsání protiprávního jednání, kterým naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Délka zákazu vstupu na území členských států byla stanovena s ohledem na dobu žalobcova nelegálního pobytu na území. Rozhodnutí o správním vyhoštění neshledal žalovaný nepřiměřeným.

V.

Jednání soudu a právní posouzení věci soudem

12. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

13. Při jednání u Městského soudu v Praze dne 18. 9. 2025 právní zástupce žalobce argumentoval shodně jako v podané žalobě a dále namítl, že žalobce disponoval dvěma povoleními k pobytu vydanými Maďarskem s platností do 24. 11. 2022 a do 31. 5. 2023. Z odpovědi maďarské strany však není zřejmé, které z uvedených povolení bylo zrušeno ke dni 26. 1. 2022, což mělo vliv na stanovení počátku nelegálního pobytu žalobce, který tak byl stanoven na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Že všech uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
14. Žalovaný se k jednání s omluvou nedostavil, soud proto dle ustanovení § 49 odst. 3 s. ř. s., ve věci jednal a rozhodl v jeho nepřítomnosti.
15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
16. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
17. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.*
18. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud konstatuje, že v rámci správního řízení bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území schengenského prostoru a na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a to od 27. 1. 2022 do 17. 6. 2025. Tím naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
19. V první řadě je z kopie cestovního dokladu žalobce, která se nachází ve spise, zcela zřejmé, že žalobce přicestoval do schengenského prostoru, do Maďarska, naposledy dne 22. 1. 2021 a poté již nevycestoval, neboť není vyznačeno žádné výstupní přechodové razítko. Z toho plyne, že se žalobce na území schengenského prostoru fakticky zdržoval až do okamžiku, kdy jej kontrolovala hlídka cizinecké policie. Správní orgány z toho vycházely a žalobce to ve správním řízení nijak nezpochybňoval, netvrdil, že by vycestoval.
20. Žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný nikterak nevypořádal s tím, že disponoval maďarským povolením k pobytu č. X platným do 31. 5. 2023 a že se správními orgány se nepodařilo dostatečně zjistit, zda mohl vědět o tom, že mu bylo povolení k pobytu zrušeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Tuto námitku soud jako důvodnou neshledal. Soud má za to, že správní orgány v tomto ohledu zjistily skutkový stav dostatečně. Vycházely z lustrací v dostupných evidencích, ze kterých nevyplývalo žádné platné oprávnění k pobytu, kterým by žalobce disponoval. Cizinecká policie však nezaložila svůj závěr o neexistenci pobytového oprávnění žalobce výlučně na těchto lustracích, nýbrž prostřednictvím žalovaného zaslala dotaz k ověření žalobcova tvrzeného pobytového oprávnění v Maďarsku přímo maďarské straně, která v reakci zaslala sdělení, že žalobcovo povolení k pobytu č. X vydané za účelem zaměstnání původně platné do 31. 5. 2023 bylo žalobci zrušeno dne 26. 1. 2022, z důvodu skončení pracovního poměru. V současné době nedisponuje žalobce v Maďarsku platným povolením k pobytu.

21. Soud má ve shodě se správními orgány za to, že uvedená zjištění představují dostatečný podklad pro závěr, že žalobce v období od 27. 1. 2022 do 17. 6. 2025 pobytovým oprávněním na území schengenského prostoru a v ČR již nedisponoval, tedy se zde zdržoval bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn a tímto svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce neuvedl žádná tvrzení a nepředložil žádné důkazy, kterými by shora uvedená konkrétní zjištění jakkoli zpochybnil, přičemž zcela obecné popření k vyvrácení shora zjištěného skutkového stavu nestačí.
22. S ohledem na shora uvedené nebylo již dle názoru soudu důvodné opatřovat si podrobnější zprávu o pobytové historii žalobce v Maďarsku a správní spis týkající se zrušení pobytového oprávnění žalobce v Maďarsku, neboť tyto informace by nemohly ničeho změnit na shora uvedeném jednoznačném závěru o neoprávněnosti pobytu žalobce na území schengenského prostoru a v ČR. K tvrzené nevědomosti o zrušení pobytového oprávnění v Maďarsku soud uvádí, že má za to, že žalobce jako dospělý a svéprávný cizinec, si měl přiměřeně střežit vlastní práva a aktivně se zajímat o svou pobytovou situaci a měl-li jakékoliv pochybnosti o svém pobytovém statutu, měl svou situaci řešit intenzivní a účinnou komunikací s tamními cizineckými orgány. Pokud takto žalobce nepostupoval, lze to přičítat pouze k jeho tíži a nikoliv k tíži správních orgánů, které neměly povinnost zjišťovat, zda žalobce o zrušení svého pobytového oprávnění v Maďarsku věděl či nikoliv.
23. K námitce žalobce vznesené při jednání soudu, dle které ze sdělení maďarské strany není zřejmé, které z pobytových oprávnění vydané Maďarskem bylo ke dni 26. 1. 2022 zrušeno, soud uvádí, že tuto námitku shledal jako opožděnou, uplatněnou po uplynutí lhůty pro podání žaloby dle § 71 odst. 2 s.ř.s., a ke které tudíž nebyl povinen přihlédnout. Nad rámec však soudu uvádí, že ze sdělení maďarské strany zcela jednoznačně vyplývá, že informace týkající se zrušení pobytu žalobce se vztahovala k povolení k pobytu č. X platného do 31. 5. 2023, tedy k posledně povolenému pobytu žalobce, z čehož vyplývá, že povolení k pobytu č. X s platností do 24. 11. 2022 již nemohlo být platné. Vymezení počátku doby nelegálního pobytu žalobce tak bylo učiněno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci.
24. Z ustanovení § 119a a § 174a zákona o pobytu cizinců citovaných výše plyne, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. K tomu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

musí účastník řízení poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

25. Správní soudy při posuzování této otázky vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.
26. Na tomto místě lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, v němž Nejvyšší správní soud judikoval, že není třeba, aby se správní orgán rozhodující o vyhoštění výslovně vyjadřoval ke všem 11 kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců, samozřejmě však nelze upustit od požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu ke kritériím v daném případě relevantním činil správní orgán skutková zjištění a posuzoval je.
27. Soud neshledal v postupu správních orgánů pochybení, která by výše zmíněnému odporovala. Zásah do soukromého a rodinného života žalobce byl dostatečným a přezkoumatelným způsobem posuzován a hodnocen, přičemž závěry byly řádně odůvodněny. Jak již soud vyslovil výše, v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce svým shora popsáním jednáním naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Ve světle skutkových okolností případu žalobce nelze dle názoru soudu hovořit o takových vazbách žalobce na území ČR, aby převážily zájem státu na ochraně veřejného pořádku. Žalobce ostatně ve správním řízení, a to jak před cizineckou policií, tak před žalovaným, ani v rámci podané žaloby žádné konkrétní relevantní vazby netvrdil a tím spíše neprokázal vazbu, jež by jej ke zdejšímu území vázala natolik pevně, aby její narušení na dobu 2 let, bylo možno považovat za nepřiměřené. Správní orgány kritérium přiměřenosti podrobně zkoumaly. Žalobce je zdravý muž v produktivním věku. Ve X žijí jeho rodiče, se kterými je žalobce v kontaktu. Při návratu do domovského státu má žalobce možnost bydlet s nimi, jak sám uvedl v protokolu o výsledku. Má se tedy kam vrátit.
28. Soud podotýká, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého a rodinného života cizince, a proto se v každém individuálním případě posuzuje proporcionalita mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. Je v zájmu cizinců, aby dodržovali zákony a právní předpisy platné na území ČR, chtějí-li zde požívat plné ochrany. Pokud tak neučiní, musí nést případné nepříjemné následky spojené se správním vyhoštěním. Zároveň je třeba

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

podotknout, že právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a zásah do soukromého a rodinného života cizince je přípustěn, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblasti zájmů chráněných státem. V případě žalobce pak správní orgány řádně posoudily jeho individuální situaci a zcela správně dospěly k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Napadené rozhodnutí bylo v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve spise. Správní orgány dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedly, na základě jakých skutečností a úvah dospěly k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Nelze tedy přisvědčit ani druhé žalobní námitce, která rovněž není důvodná.

29. Žalobce nesouhlasil se stanovenou dobou zákazu vstupu na území členských států a namítal, že stanovená doba správního vyhoštění odporuje správní praxi žalovaného v obdobných případech.
30. Žalobce sice v obecnosti uvedl, že délka mu uložené doby zákazu vstupu neodpovídá správní praxi žalovaného ve srovnatelných případech, avšak na žádný takový případ neodkázal. Soudu je naopak z jeho úřední činnosti známo, že doba zákazu vstupu na území členských států v délce stanovené prvostupňovým rozhodnutím a potvrzené v napadeném rozhodnutí nevybočuje z pravidelné správní praxe žalovaného. Soud k této námitce uvádí, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění uloží. Posouzení této otázky podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu, soud pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31). Shodný závěr plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, tedy že úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Zbývá tedy posoudit otázku, zda při stanovení délky zákazu vstupu na území EU nepřekročily správní orgány meze správního uvážení, tj. zda rozhodnutí „*nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Správní orgány odůvodnily dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území, tak, že byla stanovena v dolní polovině zákonné sazby, přičemž bylo přihlédnuto ke všem okolnostem případu. Správní orgány hodnotily povahu žalobcova protiprávního jednání a délku jeho protiprávního pobytu na území schengenského prostoru a ČR. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je možné cizinci uložit dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace až na 5 let. Soud neshledal, že by v napadeném rozhodnutí stanovená doba byla nepřiměřená, či přímo excesivní, nebo že by neodpovídala okolnostem daného případu. Zdejší soud pak odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR i v řádu několika hodin. Námitka není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

31. Soud neshledal ani rozpor napadeného rozhodnutí s judikaturou citovanou v žalobě, tedy konkrétně s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35, či rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31.
32. V daném případě soud uzavírá, že se ztotožnil se závěrem správních orgánů o tom, že zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění, které představuje s ohledem na výše uvedené přiměřené řešení situace. Žalovaný své právní závěry srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil.

VI.

Závěr a náklady řízení

33. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
34. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. září 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.